

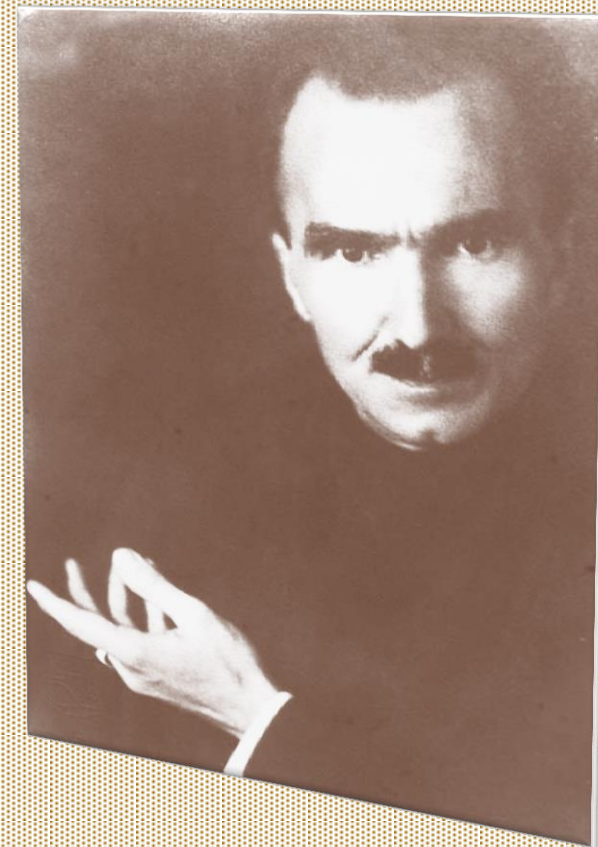

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ι. ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ / Θεολόγος Καθηγητής / DEA Εκκλησιαστικής Ιστορίας ΑΠΘ / Δρ. Θεολογίας ΑΠΘ

E-MAIL: gzeen1@otenet.gr / akalamatas@sch.gr

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ
ΑΝΤΙΚΡΙΣΤΑ
Λογοτεχνία και Θεολογία

ΕΤΡΑΤΗ
ΜΥΡΙΒΗΛΗ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΗΣ ΓΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
Ε. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑ Α.Ε.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

Το τραγούδι της γης,

εκδ. Εστία, Αθήνα 1998,

[3^η έκδοση], απόσπασμα...

Θεέ, δεν είμαι παρά ένα κουκουτσάκι σινάπι πεσμένο από τη φούχτα σου. Δεν είμαι παρά μιὰ στάλα νερό φευγάτη από τόν ωκεανό σου. Μιά σπίθα που ξεδρόμισε από τὸ καμίνι σου.

Ἐνα μαμουδάκι είμαι, τόσο τιποτένιο, πὸν σβήνει ἡ ζωὴ του ὡς πὸν νὰ περπατήσει πάνω σ' ἕνα φρέσκο πλατανόφυλλο ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη.

Ὅμως καὶ τέτοια, είμαι ἕνα μόριο ἀπὸ τὴν ὑπαρξή σου, Κύριε, φῶς ἐκ φωτός. Ἀπὸ τὴ φλόγα πὸν λαμπαδιάζει τὸν πυρσὸ τοῦ πιὸ φοβεροῦ σου ἄστρου βαστάει κ' ἡ ἀδύνατη στάλα τῆς φωτιᾶς πὸν τρεμουλιάζει πάνω στὸ κεράκι μου.

Λοιπὸν είμαι κοντά σου ὅσο καὶ οἱ πιὸ κοντινοὶ σου ἄγγελοι, κὶ ἄς μὴ μὲ ψηφάει τὸ μάτι σου.

Γιαυτό, ἀπόψε πὸν ἡ νύχτα ἄπλωσε τὴ σεμνὴ σιωπὴ τῆς πάνω στὶς βουερὲς πολιτεῖες τῆς γῆς, βγῆκα μαζί μὲ τὸ πιὸ ταπεινὸ τριζόνι νὰ σοῦ στείλω τὴν προσευχή μου, μιὰν ἀδύνατη φωνούλα μέσα στὴν κραταιὴ νύχτα.

Κύριε, είμαι μονάχη, τόσο μονάχη! Γύρω μου δένει αἰώνια τὸν πολικὸ τῆς κύκλω ἡ παγερὴ μοναξιά, καὶ κανένα πλάσμα, κανένα πράμα δὲν ἀκούει τὴ φωνή μου.

Ἴσαμε χτὲς ἀκόμα δὲν τῶξερα. Πίστευα πὸν δὲν ἔχω παρά ν' ἀπλώσω τὰ χέρια πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τὰ λουλούδια, πρὸς τὰ ζῶα καὶ πρὸς τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ μὲ δεχτοῦν καλοπροαίρετα καὶ νὰ καταλάβουν τὴ φωνή μου.

Ὅμως κατόπι, σιγά-σιγά τὸ κατάλαβα. Καὶ σὰν κέρδισα πιά τούτη μου τὴν πικρὴν ἀλήθεια, ἡ ἀπελπισία δέθηκε κόμπος στὴν καρδιά μου.

Δοκίμασα, Κύριε, νὰ δοθῶ, νὰ μοιραστῶ μὲ ἕνα ἄλλο πλάσμα σου, νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὴ μονάδα μου. Εἴταν φορὲς πὸν τὸ πίστεψα. Τὶς στιγμὲς πὸν ἡ φωτιὰ τῆς ἡδονῆς ἔλυωνε σὰν τὸ ζεματιστὸ σίδερο τὴ σάρκα ἀνάμεσα σὲ δυὸ κορμιά, κάτω ἀπ' τὸ λαχάνιασμα τοῦ ἔρωτα.

Μὲ τὴν ἴδια φλόγα δόθηκα στὸ παιδί, στὴν τέχνη, στὸ λουλούδι, στὸ ἀνθρώπινο κοπάδι, στὶς ἐξορμήσεις τοῦ πνεύματος.

Καὶ κάθε φορά, τὸ μῆλο πὸν ἔκοβα ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς, τὸ μῆλο μὲ τὰ χρυσὰ καὶ τὰ κόκκινα χρώματα, γινότανε στυφὴ στάχτη πάνω στὴ γλώσσα μου. Καὶ τὸ στόμα μου στράβωνε, πικραμένο ἀπὸ τὴ γεύση τῆς στάχτης!

Τότε κατάλαβα πὸν ὅλα τὰ πλάσματά σου εἶναι ὀλομόναχα καὶ ἔφριξα μὲ τούτη τὴν κατάρρα! Νὰ εἶναι κανένας ὀλομόναχος μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀστέρευτη πλημμύρα τῶν ὄντων!

Ἡ φωνή του νὰ μὴν εἶναι δεχτὴ σὲ κανένα αὐτί, νᾶναι κλεισμένος μέσα στὸ σκληρὸ τσόφλι του, σὰν ἕνα ὄστρακο στὸν πάτο τοῦ ὠκεανοῦ! Αὐτὸ μὲ γέμισε πίκρα, Κύριε, μὲ γέμισε θλίψη ἕως θανάτου...

Σοῦ ζήτησα τότε νὰ σηκώσεις τὸ χέρι σου ἀπὸ πάνω μου, νὰ μαραιθῶ σὰν τὸ χαμομήλι τὸ πατημένο, πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα μου. Γιατὶ ὁ καημὸς μου ἦταν ἀγιάτρευτος ἀπὸ τὴ γεύση τῆς ἀλήθειας.

Κάθισα τότες κ' ἔκλαψα. Ἐκλαψα σκυφτὴ πάνω ἀπὸ τὸ βάραθρο πὸν ἀνοίχτηκε ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σὲ ὅλα τὰ ἄλλα πλάσματά σου.

Κὶ αὐτά, ὅλο τὸ ἀκαταμέτρητο πλῆθος τους, ἦτανε μονάδες κλεισμένες μέσα στὸ παγερὸ ἀλώνι τῆς μοναξιάς τους. Ὅστρακα κλειδωμένα μέσα στὸ τσόφλι τους στὸν πάτο ἑνὸς ὠκεανοῦ. Τότες εἴταν πὸν σοῦ γύρεψα τὸ θάνατο. Ὡ!

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Αναφορά στον Γκρέκο,

εκδ. Ελένης Ν. Καζαντζάκη, Αθήνα 1982, σσ. 7, 271-274.

ΝΙΚΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΣΤΟΝ
ΓΚΡΕΚΟ

Τρεις ψυχές, τρεις προσευχές:

Α' Δοξάρι είμαι στα χέρια σου, Κύριε· τέντωσέ με, αλλιώς θα σαπίσω.

Β' Μην με παρατεντώσεις, Κύριε· θα σπάσω.

Γ' Παρατέντωσέ με, Κύριε, κι ας σπάσω!

Πῶς θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ξεχάσω τὴν πρώτη νύχτα ποὺ πέρασα στὸ φρούριο τοῦ Θεοῦ τῆς ἐρήμου; Ἡ σιωπὴ εἶχε στοιχειώσει κι εἶχε πυργωθεί γύρω μου, σὰν νὰ ἔπеса στὸ βυθὸ σκοτεινοῦ ξεροπήγαδου· κι ἄξαφνα ἡ σιωπὴ ἔγινε φωνή, κι ἡ ψυχὴ μου πήρε νὰ τρέμει:

— Τί ζητᾶς ἐδῶ στὸ σπίτι μου; Δὲν εἶσαι ἀγνός, δὲν εἶσαι τίμιος, τὸ μάτι σου παίζει δεξὰ καὶ ζερβά, δὲ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Εἶσαι ἔτοιμος κάθε στιγμή νὰ προδώσεις· ἡ πίστη σου εἶναι ἓνα ἀνόσιο μωσαϊκὸ ἀπὸ πολλὰς ἀπιστίας. Καὶ δὲν κατέχεις πῶς στὴν ἄκρα τοῦ κάθε δρόμου κάθεται ὁ Θεὸς καὶ περιμένει· μὰ ἐσὺ πάντα σου θὰ βιάζεσαι, θὰ λιποφυγᾶς μεσοστρατῆς καὶ θὰ γυρίζεις πίσω νὰ παίρνεις ἄλλο δρόμο. Ὁ χαμαδὸς λαὸς δὲ βλέπει Σειρήνες, δὲν ἀκούει τραγούδια στὸν ἀέρα· τυφλός, κουφός, λάμπει σκυμμένος στ' ἀμπάρια τῆς γῆς· μὰ οἱ πιὸ διαλεχτοί, οἱ καπετάνιοι, γρικοῦν ἐντὸς τους μὲ Σειρήνα, τὴν ψυχὴ τους, κι ἀκολουθοῦν παλικάρισμα τῆ φωνῆ τῆς. Τί ἄλλη ἀξία ἔχει θαρρεῖς ἢ ζωὴ; Μὰ οἱ μισεροὶ καπετάνιοι γρικοῦν τὴ Σειρήνα καὶ δὲν πιστεύουν, εἶναι ταμπουρωμένοι πίσω ἀπὸ τὴ φρόνηση καὶ τὴν ἀναντρία, ζυγιάζουν τὸ Ναι καὶ τ' Ὅχι μὲ φλωροζυγαριὰ σὲ ὄλη τους τὴ ζωὴ. Κι ὁ Θεός, μὴν ξέροντας ποῦ νὰ τοὺς ρίξει, νὰ μὴ στολίσουν τὸν Ἄδη, νὰ μὴ μολέψουν τὴν Παράδεισο, προστάζει νὰ τοὺς κρεμάσουν ἀνάμεσα φθορᾶς κι ἀφθαρσίας,

ανάποδα στὸν ἀέρα.

Ἡ φωνὴ σάπασε· περίμενα ἀκόμα, τὰ μάγουλά μου εἶχαν πυροκοκκινίσει ἀπὸ τὴν ντροπὴ καὶ τὸ θυμὸ· καὶ τότε, ποιὸς μοῦ ἔδωκε τὴ δύναμη, ἡ ἴδια ἄραγε ἢ ἔρημος; ν' ἀσκώσω κεφάλι καὶ ν' ἀντιμιλῶ;

— Ἔφτασα ὡς τὴν ἄκρα· καὶ στὴν ἄκρα τοῦ κάθε δρόμου βρῆκα τὴν ἄβυσσο.

Βρῆκες τὴν ἀναξιότητά σου νὰ πᾶς πιὸ πέρα! Ἄβυσσο λέμε ὅ,τι δὲν μποροῦμε νὰ γεφυρώσουμε. Δὲν ὑπάρχει ἄβυσσος, δὲν ὑπάρχει ἄκρα· ὑπάρχει μονάχα ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, κι αὐτὴ δίνει ὀνόματα στὰ πάντα, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντρεία ἢ τὴν ἀναντρία της. Ὁ Χριστός, ὁ Βούδας, ὁ Μωυσῆς, βρῆκαν ἄβυσσο· μὰ ἔριξαν γεφύρι καὶ πέρασαν. Καὶ πίσω τους περνοῦν, αἰῶνες τώρα, τ' ἀνθρώπινα κοπάδια.

— Ἄλλος γίνεται ἥρωας ἀπὸ Θεοῦ, ἄλλος μὲ τὸν ἐδικό του ἀγώνα· ἀγωνίζομαι.

Γέλιο τρομακτικὸ ξέσπασε δεξιά, ζερβά μου καὶ μέσα μου:

— Ἡρωας; Μὰ ἥρωας θὰ πεῖ πειθαρχία σὲ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ἄτομο ρυθμό. Κι ἐσύ ἴσαι ἀκόμα ὄλος ἀνησυχία καὶ ρεμπελιό. Δὲν μπορεῖς νὰ ὑποτάξεις τὸ χάος μέσα σου καὶ νὰ δημιουργήσεις τὸν ἀκέραιο Λόγο· καὶ κλαψουρίζοντας δικαιολογίσαι: «Δὲ χωρῶ στὶς φόρμες τίς παλιές...» Μὰ προχωρώντας στὸ στοχασμὸ ἢ στὴν πράξη θὰ μποροῦσες νὰ φτάσεις στὰ σύνορα τὰ ἥρωικά, ὅπου ἄνετα νὰ χωροῦν καὶ νὰ δουλεύουν δέκα ψυχὲς σὰν τὴν ψυχὴ σου. Θὰ μποροῦσες, παίρνοντας φόρα ἀπὸ τὰ γνωστὰ σύμβολα μιᾶς θρησκείας, νὰ ὀρμήσεις σὲ δικές σου θεϊκὲς ἀποπειρες καὶ νὰ δώσεις αὐτὸ πού ζητᾶς καὶ δὲν τὸ ξέρεις: συγχρονισμένη μορφή στὰ αἰῶνια πάθη τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

— Εἶσαι ἄδικος· ἡ καρδιά σου δὲ γνωρίζει ἔλεος. Σὲ ξανάκουσα, ὦ ἀνελεήμονη φωνή, σὲ κάθε σταυροδρόμι ὅπου στέκουν γιὰ νὰ διαλέξω.

— Θὰ μὲ ἀκοῦς πάντα, σὲ κάθε σου φυγῇ.

— Ποτὲ δὲν ἔφυγα· πάντα προχωρῶ, παρατώντας ὅ,τι ἀγάπησα, καὶ ξεσκίζεται ἡ καρδιά μου.

— Ὡς πότε;

— Ὡς νὰ φτάσω στὴν κορφή μου· ἐκεῖ θ' ἀναπαυτῶ.

— Κορφή δὲν ὑπάρχει· ὑπάρχει μονάχα ὕψος. Ἀνάπαυση δὲν ὑπάρχει· ὑπάρχει μονάχα ἀγώνας. Τί γουρλώνεις τὰ μάτια ξαφνιασμένος; Ἀκόμα δὲ μὲ γνώρισες; Θαρρεῖς πὼς εἶμαι ἢ φωνὴ τοῦ Θεοῦ; ὄχι, εἶμαι ἢ φωνὴ σου· ταξιδεύω πάντα μαζί σου, δὲ σὲ ἀφήνω· ἀλίμονο νὰ σὲ ἀφήνα μονάχο! Μιὰ φορὰ,

ὅταν πάλι πετάχτηκα θυμωμένη ἀπὸ τὸ σπλάχνο σου, μοῦ ἔδωκες ἓνα ὄνομα καὶ τὸ κρατῶ, μοῦ ἀρέσει· εἶμαι ἢ Τίγρη ἢ Συνταξιδιώτισσα.

Σάπασε· τὴ γνώρισα, κι ἡ καρδιά μου στερεώθηκε. Γιατί νὰ τὴ φοβηθῶ; Ταξιδεύουμε πάντα οἱ δύο μας· ὄλα τὰ εἶδαμε καὶ τὰ χαρήκαμε μαζί. Φάγαμε κι ἤπιαμε οἱ δύο μας στὰ τραπέζια τῆς ξενιτιάς, πονέσαμε μαζί, χαρήκαμε μαζί πολιτεῖες, γυναῖκες, ιδέες. Κι ὅταν, φορτωμένοι λάφυρα, γεμάτοι πληγές, γυρίζαμε στὸ ἦσυχο κελί μας, ἢ τίγρη ἐτούτη γαντζώνουνταν ἀμίλητη στὴν κορφή τοῦ κεφαλιοῦ μου, ἐκεῖ ἔναι ἢ σπηλιά της. Ἀπλώνεται σοφιλαστὰ γύρα στὸ κρανίο μου, χώνει τὰ νύχια της στὸ μυαλό μου κι ἀναθιβάνουμε κι οἱ δύο, ἄλαλοι, τὰ ὄσα εἶδαμε, καὶ λαχταρίζουμε τὰ ὄσα ἔχουμε ἀκόμα νὰ δοῦμε.

Χαιρόμαστε πού ὄλος ὁ κόσμος, ὄρατὸς κι ἀόρατος, εἶναι βαθύ, ἀξεδιάλυτο μυστικὸ· βαθύ, ἀκατανόητο, πέρα ἀπὸ τὸ νοῦ, ἀπὸ τὴν πεθυμιά, ἀπὸ τὴ βεβαιότητα. Κουβεντιάζουμε, ἢ Τίγρη ἢ Συνταξιδιώτισσα κι ἐγώ, καὶ γελοῦμε πού εἶμαστε τόσο σκληροί, τρυφεροί κι ἀχόρταγοι· γελοῦμε γιὰ τὴν ἀχορταγιά μας, κι ἄς ξέρουμε πὼς ἓνα βράδυ, σίγουρα, θὰ δειπνήσουμε μὲ μιὰ φούχτα γῶμα καὶ θὰ χορτάσουμε.

Τί χαρὰ εἶναι ἐτούτη, ὦ Ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὦ Τίγρη Συνταξιδιώτισσα, νὰ ζεῖς, ν' ἀγαπᾶς τὴ γῆς καὶ νὰ κοιτάζεις τὸ θάνατο καὶ νὰ μὴ φοβᾶσαι!

Ξημερώματα σηκώθηκα, βιάζομαι νὰ περπατήσω στὴν ἔρημο· ἀγρυπνοῦσε ἀκόμα ὁ Αὐγερινός, ἀνάλαφρο φῶς εἶχε κιόλα πιάσει τίς κορφές, κι οἱ πέρδικες εἶχαν ξυπνήσει κι ὄλο τὸ βουνὸ τῆς Ἁγίας Κορυφῆς, ὅπου κατέβηκε ὁ Γεχωβᾶς, κακάριζε. Ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρῖσει, τὰ χιόνια χαμηλὰ εἶχαν λιώσει, τὰ ἔχε καταπιεῖ ὁ ἄμμος, μὰ ἀπάνω στὰ βουνὰ ρόδιζαν στὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου. Κανένα πουλί, μήτε φωνή, πουθενὰ νερό, μήτε πράσινο χορτάρι. Ἀπάνθρωπη ἔρημιά, καμωμένη ἀπὸ ἀμμούδα καὶ Θεό.

Σίγουρα σὲ μιὰ τέτοια ἔρημο δύο λογίων μονάχα ἄνθρωποι ἀντέχουν νὰ ζήσουν: οἱ παράφρονες κι οἱ προφήτες. Τὸ μυαλό ἐδῶ σαλεύει ὄχι ἀπὸ φόβο παρά ἀπὸ δέος ἱερό, καὶ πότε γκρεμίζεται κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἰσορροπία, πότε τινάζεται καὶ μπαίνει στὸν οὐρανὸ, βλέπει πρόσωπο μὲ πρόσωπο τὸ Θεό, ἀγγίζει τὴν ἄκρα τοῦ πύρινου ρούχου του καὶ δὲν καίγεται, ἀκούει τί λέει, τὸ παίρνει καὶ τὸ σφεντονίζει στοὺς ἀνθρώπους. Μονάχα στὴν ἔρημο γεννιοῦνται οἱ ἄγριες ἀπροσκύνητες ψυχὲς πού καὶ στὸ Θεὸ σηκώνουν κεφάλι, στέκουν μπροστά του χωρὶς τρόμο,

καὶ τὸ μυαλό τους λάμπει ὁμοούσιο μὲ τὸ κράσπεδο τοῦ Θεοῦ. Κι ὁ Θεὸς τοὺς βλέπει καὶ καμαρώνει, γιατί μέσα τους δὲν ξεθύμανε ἡ πνοή του, δὲν ξέπεσε μέσα τους ὁ Θεὸς νὰ γίνει ἄνθρωπος.

Δυὸ προφῆτες ὄδευαν μέσα στὴν ἔρημο καὶ λογομαχοῦσαν· ὁ ἓνας ἔλεγε πὼς ὁ Θεὸς εἶναι φωτιά, ὁ ἄλλος πὼς εἶναι μιὰ κερήθρα μέλι· φώναζαν, ξελαρυγγίζονταν, μὰ κανένα δὲν μποροῦσε νὰ φέρει στὰ νερά του τὸν ἄλλο.

Τέλος, ἀγαναχτισμένος ὁ πρῶτος ἀπλωσε τὸ χέρι στὸ ἀντικρινὸ βουνό:

— Ἄν λέω ἀλήθεια, τὸ βουνὸ θ' ἀρχίσει νὰ τρέμει.

Κι ὡς τὸ ἴπε, τὸ βουνὸ ἀρχισε κιόλας νὰ τρέμει.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόδειξη! ἀποκρίθηκε ὁ δεύτερος προφῆτης μὲ περιφρόνηση.

— Ἄν λέω ἀλήθεια, ἓνας ἄγγελος θὰ κατέβει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ πλύνει τὰ πόδια μου.

Κι ὡς τὸ ἴπε, ἓνας ἄγγελος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἔσκυψε κι ἀρχισε νὰ τοῦ πλένει τὰ πόδια.

Μὰ ὁ ἄλλος σήκωσε τοὺς ὄμους.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόδειξη, εἶπε.

— Ἄν λέω ἀλήθεια, ὁ Θεὸς θὰ φωνάζει: Εἶναι ἀλήθεια!

Κι ὡς τὸ ἴπε, φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ: «Εἶναι ἀλήθεια!»

Μὰ ὁ δεύτερος προφῆτης σήκωσε πάλι τοὺς ὄμους.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόδειξη, εἶπε.

Κι ἴσια ἴσια τὴ στιγμή ἐκείνη περνοῦσε ὁ Ἥλιος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι εἶδε τὸ Θεὸ νὰ γελάει· ζύγωσε:

— Γιατί γελάς, Κύριε; ρώτησε.

— Εἶμαι εὐχαριστημένος, Ἥλια, ἀποκρίθηκε ὁ Θεός· βλέπω κάτω στὴ γῆς νὰ μιλοῦν δυὸ ἀληθινοὶ γιοὶ μου.

Πήγαινα καὶ συλλογίζουμουν μὲ καμάρι τοὺς δυὸ ἄγριους προφῆτες καὶ μοῦ φαίνονταν πὼς ἔβλεπα ἀκόμα τ' ἀχνάρια τῶν ποδιῶν τους ἀπάνω στὸν ἄμμο. Χαρὰ στὸν κύρη, ἔλεγα, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ γεννήσει τέτοιους γιούς· χαρὰ στὴν ἔρημο ποὺ εἶδε νὰ περπατοῦν ἀπάνω της τέτοια λιοντάρια ἀπὸ τὴ ζούγκλα τοῦ Θεοῦ.

Προσδοκώμενα μαθησιακά αποτελέσματα...

- Οι μαθητές/τριες να:
- Προσδιορίζουν τα κίνητρα της αναζήτησης του Θεού...
- Ανιχνεύσουν την καθολικότητα της θρησκευτικής αναζήτησης ως στάση ζωής του σύγχρονου ανθρώπου σε σχέση με τον Θεό...
- Διερευνήσουν τρόπους που οδηγούν στην αυτογνωσία...
- Περιγράψουν πώς η αυτογνωσία περνάει μέσα από τη γνώση του άλλου, του κόσμου, του Θεού...

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ· ανά θρανίο δύο μαθητές...

- Αφού μελετήστε με προσοχή τα δύο κείμενα (του Στρατή Μυριβήλη και του Νίκου Καζαντζάκη) να απαντήσετε στα παρακάτω ερωτήματα:
  1. Πώς νιώθουν, τι σκέφτονται, σε ποιους αναζητούν απαντήσεις των υπαρξιακών ερωτημάτων τους οι δύο συγγραφείς;
  2. Να γράψετε μια σελίδα ημερολογίου με θέμα: *«προσωπικές μου στιγμές αναζητήσεις του Θεού»*.

Απαντάτε εδώ ...

Πώς νιώθουν, τι σκέφτονται, σε ποιους αναζητούν απαντήσεις
των υπαρξιακών ερωτημάτων τους οι δύο συγγραφείς;

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ:

ΤΑΞΗ - ΤΜΗΜΑ:

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ:

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΑΔΕΙΟΔΟΤΗΣΗΣ

**COPYRIGHT: Α. Ι. ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ / Θεολόγος Καθηγητής στο Πειραματικό ΓΕ. Λ.
Μυτιλήνης του Πανεπιστημίου Αιγαίου.**

**Οποιαδήποτε χρήση του παρόντος υλικού οφείλει να αναφέρει ρητά τον παραπάνω
συντάκτη και δικαιούχο.**